

Arrest

**nr. 58 231 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FALLAH loco advocaat I. SIMONE en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Op 18 december 2009 hebt u samen met uw vrouw, K. S. (...) (O.V. 6.550.400) en uw twee minderjarige kinderen, M. (...) en S. (...), Armenië verlaten en diezelfde dag kwam u in België aan. Op 22 december 2009 vroeg u asiel aan. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenote werden aangehaald en dat u zelf geen persoonlijke vluchtmotieven hebt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote K. S. (...) (O.V. 6.550.400). In het kader van een door haar ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenote is genomen, alsook voor een bespreking van de door jullie neergelegde documenten, dient verwezen te worden naar de voormelde beslissing die zich in het administratief dossier bevindt. Uit een vergelijking van jullie verklaringen op het Commissariaat-Generaal blijkt dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas door een tegenstrijdigheid en inconsistentie wordt ondermijnd. Deze werden gedetailleerd toegelicht in de beslissing van uw echtgenote:

"Bovendien werd betreffende de verklaring omtrent de afhaling van het paspoort van uw zoon een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van u en die van uw man. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw echtgenoot nog bij de politiedienst van Masis is geweest in de periode van 18 november 2009 en dit in het kader van het afhalen van het paspoort van uw zoon (CGVS gehoor p.11). U stelde eveneens dat uw man verplicht was persoonlijk te gaan daar diens handtekening op het paspoort van uw zoon noodzakelijk was (CGVS gehoor p.11). Daarentegen verklaarde uw echtgenoot dat niet hij, maar zijn broer het paspoort van uw zoon heeft afgehaald en dit omdat hij in die periode niet naar de politie wou gaan (CGVS gehoor man p.9). Toen uw echtgenoot met uw verklaring werd geconfronteerd, met name dat hij degene was die het paspoort van uw zoon had afgehaald, verklaarde hij dat u het zich niet misschien niet goed kon herinneren (CGVS gehoor man p.9). Gezien het essentiële belang van dit element - ten eerste een hernieuwd contact met de politie ondanks de concrete bedreiging aangaande nieuwe contacten met de politie, én ten tweede een concreet initiatief om de nodige reisdocumenten te bekomen om het land jegens hetwelk u verklaart een vrees te koesteren, te kunnen ontvluchten - kan niet worden geoordeeld dat deze verklaring de tegenstrijdigheid opheft."

"Wat het actuele risico op vervolging betreft, blijkt dat uw man sinds het vertrek uit Armenië, van diens broer had vernomen dat de ramen van jullie huis waren vernield (CGVS gehoor p.4, 18; CGVS gehoor man p.7-8, 10). Echter, noch u noch uw man was in staat een indicatie geven wanneer dit had plaatsgevonden (CGVS gehoor p.4, 18; CGVS gehoor man p.8). Eveneens dient te worden geoordeeld dat zowel u als uw man zich baseert op een vermoeden dat deze vernieling werd aangericht door de personen met wie u eerder problemen had gekend in Armenië. Immers, zo verklaarden jullie beiden dat die personen dat wel moeten gedaan hebben, omdat niemand anders dat zou kunnen hebben gedaan. Bovendien heeft uw echtgenoot diens broer nooit de vraag gesteld wie de mogelijke daders waren (CGVS gehoor p.18-19; CGVS gehoor man p.7, 8). Dat uw actuele vrees voor vervolging gebaseerd is op dergelijk vermoeden en zonder enige concrete aanwijzingen, kan niet als aannemelijk worden beschouwd. Hierbij dient nog een inconsistentie te worden aangeduid tussen de verklaring van u en die van uw man betreffende het moment waarop werd vernomen dat de ramen van uw huis waren vernield. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u het niet weet en dat u het misschien in januari 2010 hebt vernomen (CGVS gehoor p.4). Uw echtgenoot gaf aan dat het betreffende contact met diens broer van twee à drie maand voor het asielgehoor dateert, bijgevolg ergens in juli-augustus 2010 (CGVS gehoor man (dd.06.10.2010) p.8). Dergelijke vaagheid in de tijdssituering aangaande nochtans de wezenlijke vraag of u ook na uw vlucht nog zou zijn gevisieerd door uw belagers, kan niet aannemelijk worden genoemd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van zijn echtgenote, K. S., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 64 794. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot hetzelfde middel als dat opgeworpen door zijn echtgenote tegen de in haren hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 6 december 2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 58 230 van 21 maart 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan K. S. Het arrest genomen in hoofde van verzoekers echtgenote luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Sinds 2006 werkte u in een Armeense plantenkwekerij onder directeur A. G. (...). Op 3 november 2009 had u bevel gegeven aan enkele werknemers om een bepaald product aan de planten toe te dienen. U heeft zich vergist van product en de volgende dag zag u dat er iets fout was met de planten. U bent op 5 november 2009 nog in de kwekerij geweest, maar omdat u zag dat de planten waren verbrand, bent u niet meer teruggegaan. Rond de datum van 10 november 2009 heeft de directeur u bij zich geroepen. Hij was boos op u dat u die planten had vernietigd en hij zei dat de schade tot 200 000 dollar was opgelopen. Hij sloeg u en eiste dat u de helft van dit bedrag, 100 000 dollar, zou betalen aan hem. U ging naar huis en vertelde aan uw echtgenoot, S. G. (...) (O.V. 6.550.400), wat er was gebeurd. In de ochtend van 12 november 2009 zijn u en uw echtgenoot samen naar het politiekantoor van Masis gegaan. U hebt aan politieagent S. S. (...) over uw problemen verteld en vroeg hem of hij jullie kon helpen door aan de personen met u problemen had, te vragen jullie niet lastig te vallen. U wou voorkomen dat u werd bedreigd om het bedrag te betalen. Deze melding gebeurde enkel mondeling en werd niet genoteerd. In de nacht van 15 november 2009 ging uw man even het huis uit omdat hij buiten iets had gehoord en hij kwam terug in het huis met drie onbekende mannen die door A. G. (...) waren gestuurd. Eén man hield een wapen tegen het hoofd van uw man. Indien jullie nog eens naar de politie zouden gaan, zou het voor jullie kinderen slecht aflopen. Door het lawaai zijn jullie kinderen wakker geworden en naar beneden gekomen. Het wapen werd ook op hen gericht. U bent op uw knieën gevallen en u hebt om uitstel van termijn gevraagd. Een van de mannen heeft de directeur opgebeld en jullie kregen uitstel van anderhalve tot twee maanden om het bedrag van 100 000 dollar te betalen. U bent akkoord gegaan en zou zoveel mogelijk verkopen om het bedrag te verzamelen. U heeft uw wagen en één van uw huizen verkocht, maar zelfs indien u alles had verkocht had u niet voldoende om de schade te vergoeden. Na 15 november 2009 heeft de directeur u nog een paar keer op uw gsm gebeld om te vragen wat u had ondernomen om het bedrag te betalen. Op 18 december 2009 hebt u samen met uw echtgenoot en uw minderjarige kinderen, M. (...) en S. (...), Armenië verlaten. U bent met het vliegtuig via Griekenland gereisd en op 18 december 2009 kwam u samen met uw gezinsleden aan in België. Een persoon wachtte jullie op in de luchthaven en de paspoorten van u en uw gezin werden aan deze persoon afgegeven. Op 22 december 2009 vroeg u asiel aan. Sinds uw vertrek uit Armenië, heeft uw man via diens broer vernomen dat de ramen van jullie huis zijn vernield.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: kopieën van het paspoort van u, uw man en twee kinderen, de geboorteaktes van u, uw man en twee kinderen, verkoopsakte van uw huis, een Armeens medisch document, een Belgisch medisch attest en een aanwezigheidsattest van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omdat u problemen had met uw werkgever omwille van de schade die u, als diens werknemer, in de plantenkwekerij had aangericht op 3 november 2009. U bent op 15 november 2009, onder bedreiging van een wapen, akkoord gegaan om binnen de termijn van twee maanden een schadeloosstelling te betalen. Op 18 december 2009 bent u vertrokken uit Armenië zonder iets te betalen en u vreest bij terugkeer voor de veiligheid van u en uw kinderen (CGVS gehoor 6/10/2010 p.12- 13, 15, 19).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Armenië hebt verlaten omdat u problemen had met een privé-persoon, met name de directeur van uw werkplaats in Armenië, A. G. (...), en dit enkel omdat deze persoon 100 000 dollar schadeloosstelling van u eistte naar aanleiding van de schade die u, als diens werknemer, in de plantenkwekerij had aangericht op 3 november 2009. U verklaarde dat u voordien nooit problemen had met deze persoon en dat u jaren lang normaal voor deze persoon heeft gewerkt (CGVS gehoor, p. 13).

Evenmin kan u aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op de bescherming van de Armeense autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo verklaarde u dat u op 12 november 2009 naar het politiekantoor

bent gestapt en dat u een mondelinge verklaring bij M. S. (...) hebt afgelegd (CGVS gehoor p.14; CGVS gehoor man 6/10/2010 p.5-6). U stelde dat u deze politieagent had gevraagd de personen met wie u problemen had, te vragen u niet lastig te vallen en u de tijd te geven het geëiste bedrag te betalen. S. S. (...) verzekerde dat hij hulp zou bieden (CGVS gehoor p.14, 16). U bent echter niet aan staat aan te geven wat hij concreet voor u heeft gedaan. U heeft dienaangaande ook nooit enige navraag gedaan (CGVS gehoor p.14-15; CGVS gehoor man p.5). U kon enkel uit het bezoek van de drie onbekende mannen bij u thuis op 15 november 2009 afleiden dat de politie stappen had ondernomen om met de door u opgegeven personen contact op te nemen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na 12 november 2009 geen enkele poging meer hebt gedaan om melding te maken van de door u aangehaalde problemen, noch bij de politie noch bij andere instanties. U schreef dit gebrek aan verdere initiatieven toe aan het feit dat uw eerste contact met de politie geleid had tot de concrete bedreigingen door de drie onbekenden (CGVS gehoor p.15-16; CGVS gehoor man p. 6-7). Echter gezien de politie zich bij uw enige bezoek aan de politiedienst welwillende naar u heeft opgesteld, gezien u verder geen idee heeft wat de politie op basis van dit bezoek concreet heeft gedaan, dient te worden gesteld dat u niet aannemelijk maakt dat de politie of andere instanties u niet ter dienst zouden hebben gestaan indien u opnieuw melding van uw problemen had gemaakt, en eventueel bijkomende maatregelen zouden hebben genomen naar aanleiding van de na uw eerste politiecontact geuite bedreigingen door uw belagers. Bij gebrek aan verder initiatief van uwentwege om bescherming te bekomen vanwege de Armeense autoriteiten kan dan ook uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of om andere redenen, niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Bovendien werd betreffende de verklaring omtrent de afhaling van het paspoort van uw zoon een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van u en die van uw man. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw echtgenoot nog bij de politiedienst van Masis is geweest in de periode van 18 november 2009 en dit in het kader van het afhaling van het paspoort van uw zoon (CGVS gehoor p.11). U stelde eveneens dat uw man verplicht was persoonlijk te gaan daar diens handtekening op het paspoort van uw zoon noodzakelijk was (CGVS gehoor p.11). Daarentegen verklaarde uw echtgenoot dat niet hij, maar zijn broer het paspoort van uw zoon heeft afgehaald en dit omdat hij in die periode niet naar de politie wou gaan (CGVS gehoor man p.9). Toen uw echtgenoot met uw verklaring werd geconfronteerd, met name dat hij degene was die het paspoort van uw zoon had afgehaald, verklaarde hij dat u het zich niet misschien niet goed kon herinneren (CGVS gehoor man p.9). Gezien het essentiële belang van dit element - ten eerste een hernieuwd contact met de politie ondanks de concrete bedreiging aangaande nieuwe contacten met de politie, én ten tweede een concreet initiatief om de nodige reisdocumenten te bekomen om het land jegens hetwelk u verklaart een vrees te koesteren, te kunnen ontvluchten - kan niet worden geoordeeld dat deze verklaring de tegenstrijdigheid opheft.

Wat uw eigenlijke asielaanvraag betreft, dient verder vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd aangaande de door u verklaarde vervolgingsproblemen, terwijl deze redelijkerwijze mogen worden verwacht. Zo hebt u geen documenten voorgelegd in verband met uw tewerkstelling onder gezag van A. G. (...) (CGVS gehoor p.15). Eveneens hebt u geen bewijzen voorgelegd dat u op 12 november 2009 bij de politie melding van uw problemen hebt gemaakt (CGVS gehoor p.15).

Wat het actuele risico op vervolging betreft, blijkt dat uw man sinds het vertrek uit Armenië, van diens broer had vernomen dat de ramen van jullie huis waren vernield (CGVS gehoor p.4, 18; CGVS gehoor man p.7-8, 10). Echter, noch u noch uw man was in staat een indicatie geven wanneer dit had plaatsgevonden (CGVS gehoor p.4, 18; CGVS gehoor man p.8). Eveneens dient te worden geoordeeld dat zowel u als uw man zich baseert op een vermoeden dat deze vernieling werd aangericht door de personen met wie u eerder problemen had gekend in Armenië. Immers, zo verklaarden jullie beiden dat die personen dat wel moeten gedaan hebben, omdat niemand anders dat zou kunnen hebben gedaan. Bovendien heeft uw echtgenoot diens broer nooit de vraag gesteld wie de mogelijke daders waren (CGVS gehoor p.18-19; CGVS gehoor man p.7, 8). Dat uw actuele vrees voor vervolging gebaseerd is op dergelijk vermoeden en zonder enige concrete aanwijzingen, kan niet als aannemelijk worden beschouwd. Hierbij dient nog een inconsistentie te worden aangeduid tussen de verklaring van u en die van uw man betreffende het moment waarop werd vernomen dat de ramen van uw huis waren vernield. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u het niet weet en dat u het misschien in januari 2010 hebt vernomen (CGVS gehoor p.4). Uw echtgenoot gaf aan dat het betreffende contact met diens broer van twee à drie maand voor het asielgehoor dateert, bijgevolg ergens in juli-augustus 2010 (CGVS gehoor man (dd.06.10.2010) p.8). Dergelijke vaagheid in de tijdssituering aangaande nochtans de wezenlijke vraag of u ook na uw vlucht nog zou zijn gevisieerd door uw belagers, kan niet aannemelijk worden genoemd.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde verkoopakte van één van uw huizen in Armenië bevestigt uw verklaring dat het betreffende huis werd verkocht, maar biedt geen uitsluitsel om welke redenen u dat huis hebt verkocht. Dit document wijzigt bovenstaande conclusie niet.

Het door u neergelegde Armeens medisch document geeft informatie dat u in de periode van 15 september tot 7 december 2009 in behandeling was in de psychiatrische afdeling van de polikliniek van Massis, maar bevat geen informatie aangaande de verklaarde asielproblemen. Eveneens de twee Belgische documenten hebben enkel betrekking op uw gezondheidstoestand en voegen niets toe aan uw asielrelaas. Een van de attesten maakt melding van een posttraumatische stress-stoornis en stelt zonder verdere duiding dat deze zich uit in chronische hoofdpijn en angstneurosen. Het attest maakt geen enkele referentie naar eventuele oorzaken van deze aandoening. Deze documenten wijzigen dan ook bovenstaande conclusies niet.

De door u neergelegde kopieën van het paspoort van u, uw man en twee kinderen en de geboortektes van u, uw man en twee kinderen, kunnen eveneens bovenstaande conclusies niet wijzigen aangezien zij gegevens bevatten die niet in twijfel worden getrokken. Deze documenten bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekster beperkt zich in haar betoog tot een summiere herhaling van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.1. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met voormelde summiere herhaling in gebreke blijft. Daar verzoekster niet de minste moeite doet ook maar één motief van de bestreden beslissing te weerleggen oordeelt de Raad dat de motieven van de bestreden beslissing als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.2. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.”

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT